

Arrest

nr. 130 813 van 3 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger. U woonde samen met uw familie in het dorp Ura in het district Sialkot in de provincie Punjab, waar u actief was als landbouwer. U behoort tot de Ahmadiyya geloofsgemeenschap. U en uw verwanten in het dorp werden omwille van jullie geloofsovertuiging gevisieerd door medeburgers en door vertegenwoordigers van de overheid.

In 2010 kregen twee van uw broers, die een officiële functie hadden binnen de Ahmadiyya geloofsgemeenschap, problemen. Hun auto werd beschoten door onbekenden. Uw broers bleven ongedeerd, maar besloten naar aanleiding van dit incident om te vertrekken uit Pakistan.

Enkele maanden na dit incident vertrokken ze beiden naar Dubai. Na het vertrek van uw broers kreeg u zelf ook problemen. De imams begonnen u te bedreigen. Uw gewassen werden vernield door andere dorpelingen. Uw werknemer werd geslagen omdat hij voor een Ahmadiyya werkte. De politie weigerde om uw klacht te aanvaarden. De lambardar (een lokale vertegenwoordiger van de autoriteiten) zei dat hij niet bij machte was om u te helpen. Enkele dagen later werd u ernstig geslagen door dorpelingen omdat u het had aangedurfd om een klacht te proberen indienen bij de autoriteiten. Uw vrouw en kinderen werden bedreigd. U besloot om te vertrekken uit het dorp en zich met uw familie te gaan vestigen in het stadje Rabwah, het hoofdkwartier van de Ahmadiyya geloofsgemeenschap.

Enige tijd na jullie aankomst in Rabwah werd uw derde broer opgenomen in het ziekenhuis. In het ziekenhuis ontmoette u een man, genaamd A.(...) D.(...), die in het bed naast uw broer lag. U raakte bevriend en leerde hem beter kennen. Ook na het overlijden van uw broer bleef u hem ontmoeten. A.(...) D.(...) bleek geïnteresseerd in het Ahmadiyya geloof. U begon dan ook met hem over uw geloof te praten. In november 2011 diende A.(...) D.(...) opeens een klacht tegen u in wegens blasfemie. U werd thuis gearresteerd door de politie en meegenomen naar het politiekantoor, waar u de hele nacht werd geslagen. De volgende dag werd u vrijgelaten nadat u 150.000 roepie smeergeld had betaald en had beloofd om Rabwah te verlaten. U vertrok met uw gezin naar Lahore en liet hen daar achter bij een vriend.

In december 2011 vertrok u uit Pakistan. U reisde met een vliegtuig via Doha naar Brussel. Een smokkelaar voorzag de nodige reisdocumenten. Op 15 januari 2012 kwam u aan in België, waar u de volgende dag asiel vroeg.

B. Motivering

U verklaarde dat u en uw familie in Pakistan werden gevisieerd omdat jullie tot de Ahmadiyya geloofsgemeenschap behoren. In uw dorp werd u geslagen en werden uw bezittingen vernield door andere dorpelingen. U verklaarde dat u in geval van terugkeer naar Pakistan ook vervolging vreest vanwege de overheid omdat u beschuldigd zou zijn geweest van blasfemie.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

In dit verband meent het Commissariaat-generaal dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de vervolgingsfeiten die u en uw familieleden zouden hebben ondergaan in het dorp Ura. U verklaarde dat twee van uw broers, die een officiële functie hadden binnen de Ahmadiyya geloofsgemeenschap, eerst problemen kregen, waardoor ze moesten vluchten uit het dorp en uit het land. Na het vertrek van uw broers zou u zelf ook ernstige problemen hebben gekregen. Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die uw broers zouden hebben gekend. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat uw broers drie of vier jaar gelden uit Pakistan waren gevlucht. In 2010 zou de wagen van uw broers zijn beschoten door onbekenden. Naar aanleiding van dit incident zouden uw broers enkele maanden later zijn vertrokken naar Dubai (CGVS I, p. 5, 13). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. Toen u werd gevraagd wanneer uw broers uit Pakistan waren vertrokken, zei u dat uw broers al vijf, zes, zeven of acht jaar geleden uit Pakistan waren vertrokken. Toen u werd gevraagd in welk jaar ze waren vertrokken, antwoordde u dat dit in 2005 of 2006 was gebeurd. Toen u werd gevraagd hoeveel tijd er was verstreken tussen het vertrek van uw broers en uw eigen vertrek uit Pakistan begin 2012, zei u dat er zo'n vier of vijf jaar tussen zat (CGVS II, p. 3-4). Deze verklaringen zijn natuurlijk niet verzoenbaar met uw eerdere verklaringen als zouden uw broers in 2010 problemen

hebben gekregen en in dat zelfde jaar uit Pakistan zijn gevlucht. Toen u werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u niet goed meer wist wanneer uw broers uit Pakistan waren gevlucht: in 2005, 2010 of 2012 (CGVS II, p. 5). Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Wat betreft uw opmerking (CGVS II, p. 7) en de opmerking van uw advocaat (CGVS II, p. 15) dat er van u, als laaggeschoolde landbouwer, niet kan worden verwacht dat u correct kunt omgaan met abstracte concepten als getallen, datums of jaartallen, moet worden opgemerkt dat er niet van u niet wordt verwacht dat u zich alle data exact kunt herinneren. Het Commissariaat-generaal meent echter dat het niet geloofwaardig is dat u dergelijke belangrijke gebeurtenissen niet kunt situeren binnen een tijds kader van meerdere jaren, temeer uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat u wel degelijk in staat bent om te denken in meer abstracte, temporele begrippen als maanden en jaartallen (u vermeldde bijvoorbeeld zelf de leeftijd van kinderen; het jaartal waarin uw broers problemen kregen; de maand en het jaartal van de klacht wegens blasfemie; de dag, de maand en het jaar van uw vertrek uit Pakistan; de duur van uw reis naar België; het jaar van ontvangst van bijkomende documenten uit Pakistan; etc.).

Daarenboven legde u ook vage en inconsistente verklaringen af over de aard van de problemen die uw broers zouden hebben gekend. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat het feit dat de auto van uw broers beschoten werd de directe aanleiding voor hun vertrek vormde (CGVS I, p. 12-13). Toen u tijdens het tweede gehoor herhaaldelijk werd gevraagd of er een concreet incident aan de basis lag van het vertrek van uw broers, antwoordde u dat uw broers 'niet met rust werden gelaten', dat 'ze hen lastig vielen', dat 'ze hen hebben geslagen' en dat 'hun oogsten en landbouwgronden werden vernield'. U maakte helemaal geen melding van een incident waarbij uw broers zouden zijn beschoten en dat de directe aanleiding zou hebben gevormd van hun vertrek uit het land. Toen u hierop werd gewezen, antwoordde u: 'als er een ruzie was, dan was er ook een schietincident' (CGVS II, p. 4-5). Deze uitleg klinkt weinig overtuigend. Het Commissariaat-generaal meent dat indien uw broers werkelijk werden beschoten en indien dit incident effectief de directe aanleiding voor hun vertrek vormde, zoals u dit tijdens het eerste gehoor aangaf, het weinig geloofwaardig is dat u dit incident niet spontaan zou vertellen wanneer er tijdens het tweede gehoor herhaaldelijk werd gevraagd naar de concrete aanleiding van hun vertrek.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen over de problemen die u zelf zou hebben gekend in het dorp weinig overtuigend zijn. Zo is het erg opvallend en weinig geloofwaardig dat u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal wel een concreet overzicht kon geven van de opeenvolging van de verschillende feiten en gebeurtenissen die aan de basis lagen van uw vertrek uit het dorp, terwijl u tijdens het tweede gehoor, ondanks herhaaldelijk aandringen om uw relaas opnieuw te doen, veel vager bleef over deze zelfde feiten en gebeurtenissen. Tijdens het eerste gehoor sprak u over een bepaalde dag waarop verschillende incidenten zouden zijn gebeurd: uw werknemer zou zijn aangevallen en uw gewassen zouden zijn vernield. Daarop zou u naar de politie en de lambardar zijn gegaan om een klacht in te dienen. Enkele dagen later zou u zijn aangevallen omdat u een klacht had proberen indienen. Nog enkele dagen later zouden uw vrouw en kinderen zijn bedreigd terwijl u bij een vriend verbleef. Omwille van deze feiten zou u uit het dorp zijn vertrokken (CGVS I, p. 15-17). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal werd u herhaaldelijk gevraagd om opnieuw in te gaan op de problemen die aan de basis lagen van uw vertrek uit het dorp. U bleef echter vage antwoorden geven. U sprak weliswaar over het feit dat u was bedreigd, dat er met stenen was gegooid, dat uw gewassen werden vernield, dat u twee keer was geslagen en twee keer een klacht had proberen indienen, maar toen u herhaaldelijk werd gevraagd om verduidelijking te geven bij deze incidenten en om dieper in te gaan op de opeenvolging van deze problemen, weigerde u dit te doen (CGVS II, p. 6-7). Het feit dat u tijdens het tweede gehoor zo vaag bleef over de problemen die u in het dorp zou hebben gehad, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt. Daarenboven meent het Commissariaat-generaal dat uw houding ook niet getuigde van een ernstige poging tot medewerking aan het onderzoek van uw asielaanvraag, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat er een officiële klacht tegen u zou zijn ingediend wegens blasfemie en dat u vervolgens werd gearresteerd en mishandeld door de autoriteiten. In dit verband konden er immers verschillende manifeste tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen worden vastgesteld. Zo vertelde u dat u in het ziekenhuis waar uw broer was opgenomen iemand had leren kennen met de naam A.(...) D.(...). U leerde deze man beter kennen, u raakte bevriend en u zou tijdens verschillende gesprekken met hem over uw Ahmadiyya geloof hebben gesproken. In november 2011 diende deze persoon echter plots een klacht tegen u in wegens blasfemie (CGVS I, p. 16-17). Uw opeenvolgende verklaringen over de omstandigheden waarin u deze persoon leerde kennen, verschillen echter merkelijk. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u aanvankelijk dat deze persoon op een bed naast uw broer in het ziekenhuis lag omdat hij zelf ook heel erg ziek was (CGVS I, p. 16). Even later beweerde u echter dat

deze persoon in het ziekenhuis aanwezig was omdat zijn vader daar was opgenomen (CGVS I, p. 17). Tijdens het tweede gehoor vertelde u dan weer dat deze persoon in het ziekenhuis aanwezig was omdat zijn 'broer' of 'kennis' daar was opgenomen (CGVS II, p. 11). Toen u werd gewezen op deze laatste inconsistentie, zei u dat u niet goed meer wist of zijn broer of zijn zoon in het ziekenhuis was opgenomen. Toen u werd gewezen op het feit dat u tijdens het vorige interview over de vader van die persoon had gesproken, zei u dat het inderdaad over zijn vader ging die in het ziekenhuis lag (CGVS II, p. 12). De vaststelling dat u inconsistente verklaringen aflegde over omstandigheden waarin u deze persoon leerde kennen, terwijl u naar eigen zeggen bevriend raakte met deze persoon en hem vervolgens nog verschillende keren ontmoette, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven vermeldt de klacht die deze persoon zou hebben ingediend bij de politie en die u als bewijs voorlegde in het kader van uw asielprocedure (stuk 2 en 5) dat deze persoon in het ziekenhuis aanwezig zou zijn geweest omdat hij daar zelf werd behandeld wegens ziekte, hetgeen opnieuw niet overeenkomt met uw laatste verklaringen terzake.

Bovendien legde u ook flagrant tegenstrijdige verklaringen af over uw problemen met de politie. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal zei u dat u nog dezelfde dag dat de klacht tegen u werd ingediend, gearresteerd werd door de politie. Vijf of zes agenten zouden naar uw huis zijn gekomen, waarop u werd meegenomen naar het politiekantoor. Vervolgens zou u de hele nacht zijn geslagen en mishandeld op het politiekantoor. De volgende dag zou u zijn vrijgelaten nadat u een som van 150.000 roepie betaalde als smeergeld en nadat u had beloofd om de stad Rabwah te verlaten (CGVS I, p. 18-19). Tijdens het tweede gehoor vertelde u echter een volledig verschillend verhaal. U beweerde toen dat u pas 'twee of vier dagen' na de klacht bezoek kreeg van de politie. U zei dat er toen 'drie of vier' politieagenten naar uw huis kwamen. U beweerde uitdrukkelijk dat u niet had moeten meegaan naar het politiekantoor, maar dat u meteen ter plekke een bedrag van 150.000 roepie had betaald en had beloofd dat u onverwijd uit Rabwah zou vertrekken. U zei dat u dan ook meteen diezelfde nacht was vertrokken (CGVS II, p. 12-14). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u plots dat u inderdaad nog was meegenomen naar het politiekantoor en een hele nacht was geslagen alvorens u het smeergeld had betaald (CGVS II, p. 14). Het louter herhalen van één versie van uw verhaal is echter geen verklaringen die de vastgestelde tegenstrijdigheid kan verschonen. De vaststelling dat u ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegde over het laatste incident voor uw vertrek uit Pakistan, meteen ook het meest ernstige incident dat u zou hebben meegemaakt, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Uw identiteitskaart (stuk 1) attesteert uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Wat betreft het attest van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium (stuk 4) dat vermeldt dat u als Ahmadi bent geboren en dat u in Pakistan een actief lid was van de lokale geloofsgemeenschap moet vooreerst worden opgemerkt dat er niet wordt getwijfeld aan het feit dat u Ahmadi bent. Uit uw verklaringen kan echter niet worden opgemaakt dat u uw geloof meer 'actief' of meer dan gemiddeld zou hebben beleden in Pakistan. Uit niets blijkt dat u als Ahmadi een bijzonder profiel zou hebben dat eventueel een verhoogd risico op vervolging met zich mee zou kunnen brengen. Wat betreft de uittreksels uit de Pakistaanse grondwet in verband met blasfemie merkt het Commissariaat-generaal op dat u hiermee niet kunt aantonen dat u zelf zou worden vervolgd op basis van één van de betreffende wetsartikelen, gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen op dit punt. Wat betreft de klacht die tegen u zou zijn ingediend wegens blasfemie (stuk 2 en 5) en het krantenartikel waarvan de inhoud uw verhaal zou moeten bevestigen (stuk 3), moet worden opgemerkt dat documenten in de asielprocedure enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, dat (ver)vals(t)e officiële documenten (bv. attesten van de politie, rechtbank) gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen en (ver)vals(t)e officiële berichten in de lokale pers veel voorkomen. Dit relateert dan ook de bewijswaarde van de documenten die u hebt voorgelegd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Een asielzoeker kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 9 EVRM, van artikel 18 BUDO, van artikel 10 van de "grondrechten van de EU" en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen". Verzoeker stelt dat het feit dat hij Ahmadi is op zich al voldoende is om het statuut van vluchteling te ontvangen. De vastgestelde tegenstrijdigheden spelen dan ook geen rol in de situatie van verzoeker als lid van de Ahmadi geloofsgemeenschap. Ieder jaar worden er immers meer en meer mensen aangeklaagd wegens blasfemie, Ahmadi worden mishandeld door de politie, rechters kunnen niet onpartijdig zijn op straffe van represailles door extremisten en in de gevangenissen worden Ahmadi brutaal behandeld. Het bewijs hiervan is het feit dat verzoeker zelf in Rabwah werd aangeklaagd voor blasfemie. Er zijn ook extremistische organisaties die Ahmadi's vervolgen. Van een intern vluchtalternatief is geen sprake, nu deze blasfemiewetten gelden voor het gehele Pakistaanse grondgebied en er tal van discriminerende processen in werking zijn tegen Ahmadi. De Pakistaanse

maatschappij maakt het dan ook onmogelijk voor verzoeker om zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te belijden.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een News Report toe met betrekking tot de vervolging van Ahmadi's in Pakistan.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de problemen die verzoeker en zijn broers zouden gekend hebben in hun dorp Ura, waardoor verzoeker zich genooddaakt voelde te verhuizen naar Rabwah. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat eerst zijn broers, die voor de Ahmadi-gemeenschap werkzaam waren, problemen kregen en naar aanleiding van een schietpartij in 2010 het land verlieten en naar Dubai trokken (stuk 11, gehoorverslag, p. 5, 13). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn broers al vijf, zes, zeven of acht jaar geleden zijn vertrokken en specificeert hij dit uiteindelijk in 2005 of 2006. Gevraagd hoeveel tijd er tussen het vertrek van zijn broers en zijn vertrek in 2012 zat, stelt verzoeker dan weer dat er vier of vijf jaar tussen zat (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4). Geen van deze verklaringen is echter verenigbaar met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste gehoor, waarin hij de schietpartij op zijn broers specifiek in januari of februari 2010 specificeerde en stelde dat zij enkele maanden later vertrokken (stuk 11, gehoorverslag, p. 13). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker dat hij zei dat hij het niet goed meer weet en dat het in 2005, 2010 of 2012 kan geweest zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker slaagt er echter geenszins in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niet alleen omtrent de vertrekdatum van zijn broers uit Pakistan, maar ook omtrent de problemen die zij kenden inconsistente verklaringen aflegt. Zo verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet dat zijn broers besloten het land te verlaten nadat zij onder vuur werden genomen (stuk 11, gehoorverslag, p. 12, 13). Wanneer verzoeker tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter gevraagd wordt welke problemen zijn broers

hadden en welk concreet incident aan de basis lag van het vertrek van zijn broers, slaagt verzoeker er geenszins in dit schietincident te vermelden. Verzoeker beperkt zich slechts tot te stellen dat zijn broers niet met rust gelaten werden. Gewezen op zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor, stelt verzoeker slechts dat als er ruzie was, er ook een schietincident was. Opnieuw laat verzoeker echter na concreet over het schietincident op zijn broers te vertellen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5). Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de problemen van zijn broers voor de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet (stuk 22, vragenlijst, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 22, vragenlijst, p. 1). Verzoeker verklaarde bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weliswaar dat er niet genoteerd werd dat hij een vrees heeft voor de overheid, maar stelde hij verder dat hij alle feiten die belangrijk zijn voor zijn asielaanvraag heeft kunnen vertellen (stuk 11, gehoorverslag, p. 2). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn broer K. bij zijn moeder in Rabwah woont (stuk 22, verklaring, vragen 13, 30). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn beide nog levende broers, waaronder K., Pakistan verlaten hebben en naar Dubai getrokken zijn naar aanleiding van hun beweerde problemen (stuk 11, gehoorverslag, p. 5, 12, 13, 21). Ook verzoekers verklaringen omtrent zijn eigen problemen in het dorp zijn geenszins coherent. Zo verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor dat op een dag, drie maanden na het vertrek van zijn broers naar Dubai, zijn gewassen werden vernield en zijn werknemer geslagen. Hierop ging verzoeker naar de politie klacht indienen. Enkele dagen later werd hij echter aangevallen en nog een paar dagen later zijn dezelfde mensen naar zijn huis gegaan en werd zijn vrouw beledigd en de kinderen bang gemaakt (stuk 11, gehoorverslag, p. 15, 16, 17). Tijdens het tweede gehoor slaagt verzoeker er echter, ondanks verschillende aanmaningen van de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om concreet op de vragen te antwoorden, geenszins in om deze feiten opnieuw chronologisch en gestructureerd uit de doeken te doen, noch om deze feiten te verduidelijken of er dieper op in te gaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 8). Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Dat verzoeker er geenszins in slaagt om zijn persoonlijke problemen coherent te beschrijven tijdens het tweede gehoor doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de klacht die tegen hem werd ingediend wegens blasfemie en de hier op volgende arrestatie en mishandeling door de autoriteiten. Zo verklaarde verzoeker dat A. D., die hij in het ziekenhuis waar zijn broer behandeld werd leerde kennen, in november 2011 een klacht tegen hem indiende omdat verzoeker zou getracht hebben hem te bekeren (stuk 11, gehoorverslag, p. 16, 17). Tijdens zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker dat hij A. D. leerde kennen doordat A. D. zelf ook ernstig ziek was en in het bed naast dat van zijn broer lag (stuk 11, gehoorverslag, p. 16). Gevraagd naar welke problemen deze man had, verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn vader opgenomen was in het ziekenhuis en dat A. D. daarom in het ziekenhuis was (stuk 11, gehoorverslag, p. 17). Tijdens het tweede gehoor verklaart verzoeker dat zijn broer opgenomen was in het ziekenhuis (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Gevraagd hoe hij A. D. precies heeft leren kennen, stelt verzoeker vervolgens dat het een kennis van A. D. was die in het ziekenhuis lag (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker dan weer dat hij het niet meer weet en dat het zijn broer of zoon was (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker erop wijst dat hij in het eerste gehoor verklaarde dat het zijn vader was, bevestigt verzoeker dan weer deze verklaring (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verder merkt de Raad op dat in de door verzoeker neergelegde klacht, die door A. D. tegen hem zou zijn ingediend, vermeld wordt dat A. D. in het ziekenhuis aanwezig was omdat hij er zelf behandeld werd wegens ziekte. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de manier waarop hij A. D. leerde kennen. Dit doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met A. D.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn problemen met de politie. Zo verklaarde verzoeker in eerste instantie dat hij dezelfde dag van de klacht werd meegenomen naar het politiekantoor door vijf of zes politieagenten en een hele nacht geslagen werd door de politie. De volgende ochtend kwam verzoeker vrij nadat hij 150.000 roepies smeergeld betaalde aan de politie-inspecteur en beloofde de wijk te verlaten (stuk 11, gehoorverslag, p. 18, 19). Tijdens het tweede gehoor verklaart verzoeker daarentegen dat de politie de tweede of de vierde dag na

het indienen van de klacht naar zijn huis kwam. Verzoeker zou vervolgens bij hem thuis 150.000 roepies betaald hebben en gezegd hebben dat hij die nacht zou vertrekken. Gevraagd of het klopt dat verzoeker niet werd meegenomen door de politie en hen bij hem thuis betaalde en vertrok, bevestigt verzoeker dit (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14). Gewezen op zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor, stelt verzoeker dan weer dat hij wel werd meegenomen, geslagen werd en vervolgens 150.000 roepies betaalde (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

2.6. Verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn loutere hoedanigheid als Ahmadi en stelt dat dit voldoende is om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen. Tevens voegt verzoeker een News Report met betrekking tot de vervolging van Ahmadi's in Pakistan toe. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met verwijzingen naar internetartikelen met als titel *"bewijselementen betreffende de vervolging van Ahmadi's"*. De Raad stelt vooreerst vast dat uit het geheel van de informatie waarop hij vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie (SRB, Pakistan, *Ahmadiyya Muslim Community*, d.d. 29 maart 2013) blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt uit deze informatie niet dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat het *"gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd"* (*ibid.* p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (*ibid.*, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het V.K. (*ibid.* p. 13-14), wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt *"depending on the individual circumstances of the case"* (UNHCR *Guideline Religious Minorities Pakistan*, d.d. 14 mei 2012). Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift slechts tot het stellen dat er geen twijfel bestaat omtrent het feit dat hij Ahmadi is en dat uit het administratief dossier blijkt dat deze gemeenschap zich in een precare situatie bevindt. De verwijzing naar informatie van algemene aard omtrent de situatie van Ahmadi in Pakistan volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Tevens betoogt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij belemmerd wordt in zijn openbare geloofsovertuiging, hetgeen volgens verzoeker aanzien dient te worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn religie te uiten, wijst de Raad op het arrest van het ECHG in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete

omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in geval van een terugkeer vervolgd zal worden omdat hij zijn geloof niet kan uiten, merkt de Raad op dat deze opmerking laattijdig is en geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen. Met uitzondering van de feiten die aan de basis liggen van verzoekers asielrelaas, dat hierboven ongeloofwaardig werd bevonden, vermeldde verzoeker dit immers niet bij het indienen van zijn asielaanvraag, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zoals *supra* reeds uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen, noch aan die van zijn broers. Tot slot weze opnieuw benadrukt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden (stuk 22, vragenlijst, p. 3). *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus "Pakistan" "Actuele Veiligheidssituatie" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld.

Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de Ahmadi-gemeenschap het voorwerp uitmaakt van

geweld in de Pakistaanse samenleving, stelt de Raad dat hierboven reeds werd aangegeven dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond. Verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF